

ERDÉSZETI RENDELETEK TÁRA.

Körrendelet

valamennyi közigazgatási és közigazgatási erdészeti bizottságnak.

(Az erdőbirtokosok tulajdonát képező — rendkívüli felhasználatok útján befolyt vételárakból képezett — s hatóságilag az illető birtokosok nevéen külön-külön kezelt erdőkezelési, erdőőrzési, stb. alapok biztosíték jellege ügyében.)

96575/902. földm. min. Egyes közigazgatási erdészeti bizottságok abból kifolyólag, hogy egyes erdőbirtokosoknak az erdősítési biztosítására erdőrendészeti uton letétbe helyezni rendelt erdősítési alapjait a végrehajtók az illető birtokosok tartozásaira lefoglalták, illetőleg letiltották, utasítást kértek arra nézve, hogy a szóban levő alapok eredeti céljának megóvása érdekében minő intézkedést tegyenek.

Ebből kifolyólag — szoros miheztartásul — [a következőkről értesitem a bizottságot:

Az erdőbirtokosok által az erdőrendészeti hatóság intézkedése következtében letétbe helyezett erdőkezelési, őrzési, erdősítési alapok, költségek, továbbá birtokvásárlásra elhelyezett összegek stb. az illető birtokosnak célhatározással, tehát feltétellel terhelt tulajdona, mely akaratukkal el nem vonható attól a rendeltetéstől, a melyre azt törvényes intézkedésnél fogva fordítani kell. — Célja ezen letételnek az, hogy az illető erdőbirtokosokat törvényesen, tehát kényszerüleg terhelő szakszerű erdőkezelés és őrzés, erdősítés, erdőállomány-fentartás stb., illetőleg mindezek költsége biztosíttassék.

Ezen letétek e szerint sajátlag biztosítékok, óvadékok, kötelezettség teljesítésének biztosítására szolgáló vagyontárgyak.

Ily biztosítékok pedig az 1881. évi LX. törvénycikk (végrehajtási törvény) 65. §-a szerint csupán oly joghatálylyal vonhatók végrehajtás alá, hogy a végrehajtató csak akkor és csak annyiban követelheti kielégítését a lefoglalt óvadékból, a mikor és amennyiben annak óvadéki minősége megszűnt. Mig az óvadék, mint óvadék fennáll, mig az a kötelezettség nem teljesült, a melynek biztosítására szolgál, vagy mig az erdőrendészeti hatóság a biztosíték letételére vonatkozó rendelkezését hatályon kívül nem helyezi, addig a végrehajtatonak az óvadékból való kielégíttetésre igénye nincs.

Az 1881. évi LX. törvény 65. §-át a közadók kezeléséről

szóló 1883. évi XLIV. törvény 58. §-a értelmében adóvégrehajtások esetén is alkalmazni kell.

Nem alterálja a szóban lévő letétek óvadék-, biztosítékminőségét és jellegét az a körülmény, hogy azokból vagy azok kamataiból bizonyos törvényes kötelezettségek teljesítésével járó költségeket kell fedezni, mert az óvadék végső vagyoni jogi rendelkezése az, hogy esetleg annak közvetítésével, annak felhasználása mellett menjen végbe a kötelezettség teljesítése.

Felhivom tehát a bizottságot, hogy amennyiben az elől említett — a múlt év végéig a vármegyei pénztárak azontul pedig a m. kir. adóhivatalok által kezelt — letétek lefoglaltatnának, illetőleg letiltatnának, a megtörtént foglalást, illetőleg letiltást a letétet kezelő m. kir. adóhivatalnál s vármegyei pénzkezelés tekintetében felette álló hatóság (alispán) útján a m. kir. pénzügyi igazgatóság számvevőségénél, illetőleg számvevőségi kirendeltségnél vétesse előjegyzésbe azzal a megjegyzéssel, hogy a mikor a letiltott összeg óvadéki minősége egészben vagy részben megszűnik, azt, vagy annak fenmaradó részét a végrehajtónak kiszolgáltatassa; egyidejűleg pedig a jelen rendeletemben foglaltakról értesitse a foglaltatót s ha utóbbi a kincstár, akkor az illető m. kir. pénzügyigazgatóságot is.

Budapest, 1902. évi február hó 5-én.

A minister megbizásából:

Tormay s. k.
ministeri tanácsos.